

МАГЪСТЕРИУМ

КНИГА ТРЕТА

БРОНЗОВИЯТ
КЛЮЧ

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Bronze Key*
Copyright © 2016 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2016 by Scott Fischer

Превод Александър Драганов
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

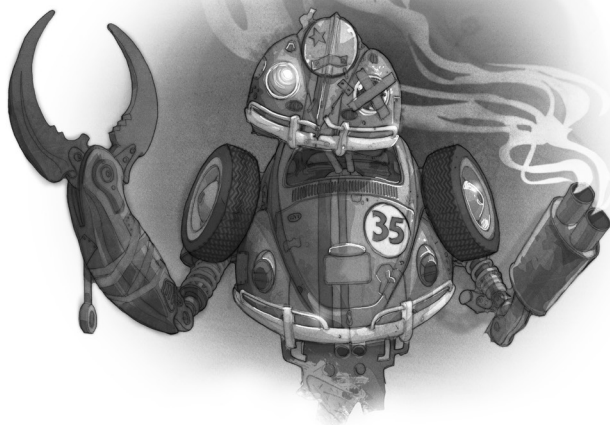
Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1825-3

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На Джона Лоуѝа Чърчил,
който може би е залят баизнак.*

↑ ≈ Δ ○ @

ГЛАВА ПЪРВА

КАЛ НАПРАВИ ПОСЛЕДНИ НАСТРОЙКИ на робота си, преди да го изпрати на „ринга“ – част от пода на гаража, очертана със син тебешир. Бе го измислил като бойна зона за роботите, които с Аарън конструираха бавно и мъчително – с метална магия, използвайки части от коли и много скоч. На залетия с бензин под единият от гвамата щеше да загине трагично и другият да стане победител. Един да рухне, а друг да се възправи¹. Един щеше....

Роботът на Аарън се затътри напред. Една от малките му ръчички се изстреля и обезглави този на Кал. Във въздуха лумнаха искри.

– Не е честно! – извика Кал; Аарън изсумтя. Имаше пет-

¹ В оригинала One shall rise, one shall fall – Холи Блек и Касандра Клеър цитират поредицата „Трансформърс“, където с тази фраза се описва вечният сблъсък между Оптимус Прайм и Мегатрон. – Бел. прев.

но на лицето, а косата му бе шръкнала нагоре, след като нервно бе прекарал ръце през нея. От агската жега в Северна Каролина носът му бе изгорял, а бузите му бяха обсипани с лунички. Не приличаше на шикозния Макар, който бе изкарал миналото лято на градински тържества, бърбейки със скучни, но важни хора.

- Май правя по-добри работи от теб - каза Аарън безгрижно.

- Сериозно? - рече Кал и се съсредоточи. Неговият се раздвижи, първо бавно, после по-бързо, когато металната магия съживи обезглавеното тяло. - Изяж това!

Роботът на Кал вдигна ръка и изстреля пламък като с маркуч. Огънят обхвана този на Аарън и той взе да пуши. Аарън опита да призове водна магия, та да го угаси, но беше твърде късно. Скокът изгоря, а роботът се разпадна на куп димящи части.

- Ю-хуу! - извика Кал, който така и не следваше съвета на баща си да печели с достойнство. Пакостник, вълкът на Кал, обсебен от Хаоса, внезапно се събуди от искра, попадна на козината му, и се разля.

- Ей! - извика Алистър, бащата на Кал, който се втурна от къщата, ококорен. - Не така близо до колата! Току-що я поправих!

Кал не се притесни от мъмренето. Всъщност цяло лято не си даваше зор. Бе спрял да си пише точки за Черен лорд². Смятаха Константин Магън, Врага на Смъртта, за

² Черните лордове са популярни персонажи в жанра фентъзи, които въплъщават абсолютното зло. Сред по-известните примери са лорд Волдеморт от „Хари Потър“, Дарт Вейдър от „Междувъздушни войни“ и Саурон, Мрачният владетел от „Властелинът на пръстените“. Титлата вероятно идва от старинно название на Сатаната, а в света на Калъм тази роля се изпълнявала от Константин Магън, Врага на Смъртта. - Бел. прев.

мъртъв. Победен от Алистър. Само Аарън, Тамара, Джаспър де Уинтър (който не бе нито приятел, нито враг) и Алистър знаеха истината, че Кал е прероденият Константин Магън, но без спомени и, навяваха се, без стремежа му да твори зло.

При положение че светът смяташе Константин за мъртъв, а приятелите на Кал пет пари не даваха, той се чувстваше като волна птичка. Аарън се шляеше с него, нищо че беше Макар. Скоро щяха да се върнат в Магистериума като ученици от Бронзовата година, а това означаваше, че ще правят страховтни магии – бойни заклинания, вълшебство за летене. Всичко бе прекрасно. Всичко бе страховтно. Даже роботът на Аарън беше смачкан. За Кал нямаше как нещата да станат още по-хубави.

– Надявам се не сте забравили – каза Алистър, – че тази вечер е тържеството в Колециума. Нали се сещате. Онова в наша чест.

Аарън и Кал се спогледаха ужасени. Естествено, бяха забравили. Дните им минаваха на скейтборг, със сладолед, филми и видеоигри. Беше им се изпарило от ума, че Асамблеята на маговете организира тържество в Колециума в чест на победата над Врага на Смъртта след тринадесет години Студена война³. Асамблеята щеше да отпече почит на петима – Кал, Аарън, Тамара, Джаспър и Алистър. Кал бе изненадан, че Алистър се е съгласил да отпече. Той открай време мразеше магията, Магистериума и всичко, свързано с маговете. Подозираше, че е приел, за да види как ще му

³ Термин, с който се означава продължителното напрежение след Втората световна война между Източния блок начело със СССР и Западния блок, доминиран от САЩ и НАТО. Изразът „студена война“ се отнася до конфликт, в който няма открити бойни действия. – Бел. прев.

ръкопляскат и ще го приемат като герой на страната на доброто. Кал презлътна нервно.

- Нямам какво да облека - оплака се той.

- Нито пък аз - рече Аарън. Беше стреснат.

- Та нали миналата година Тамара и близките ѝ ти накупиха скъпи дрешки! - напомни му Кал.

Родителите на Тамара толкова се вълнуваха, че гъщеря им е приятелка с Макар, един от малцината магове, които владееха Хаоса, та направо осиновиха Аарън - отведоха го в дома си и взеха да пилеят пари за грехи, прически и празненства в негова чест. Кал още не бе наясно защо Аарън бе решил да прекара лятото с него, а не със семейство Раджави, но той настояваше.

- Малки са ми - отвърна Аарън, - имам само гжинси и тениски.

- Значи отиваме на пазар - каза Алистър и взе ключовете за колата. - Хайде, момчета.

- Родителите на Тамара ме водеха в „Брукс Брадърс“ - рече Аарън, докато вървяха към колекцията ремонтирани коли на Алистър. - Доста странно.

Кал си помисли за местния мол и се ухили.

- Е, сега ще ти стане още по-странно - каза той. - Ще се върнем назад във времето, и то без магия!

- Май съм алергичен към материята - обяви Аарън, застанал пред голямото огледало в „Джи Ел Даймс“.

Продаваха всичко - трактори, грехи, евтини миялни. Алистър винаги си купуваше аңузите оттук, а Кал ненавиждаше това място.

- Изглежда добре - каза Алистър, който си бе взел прахосмукачка на минаване през магазина и сега я разглеждаше, сигурно за части. Беше си купил и яке, без дори да го пробва.

Аарън отново погледна с тревога ужасно лъскавия си син костюм. Крачолите се усукваха около глезените му, а реверите напомняха на Кал перки на акула.

- Ами добре - съгласи се Аарън неохотно.

Винаги се отнасяше сериозно, като му вземеха нещо за подарък. Нямаше нито пари, нито родители, които да му купуват разни неща. Така че беше благодарен. Бе загубил майка си - също като Кал. Баща му беше жив, но в затвора. Аарън не искаше хората да знаят. Колкото до Кал, нямаше проблем, неговата тайна беше по-голяма.

- Не знам, тате - рече Кал, загледал в огледалото. Бе облякъл тъмносин полиестерен костюм, който го стягаше под мишниците.

- Е, може да не е твоят номер - каза Алистър, - но костюмът си е костюм. Аарън ще израсте за неговия. Ти пък опитай нещо друго. Няма смисъл да взимаме грехи за една нощ.

- Ще направя снимка - заяви Кал и извади телефона. - Може Тамара да ни посъветва. Знае какво се носи на снобарски събития на маговете.

Изпрати снимката на Тамара и след секунди получи отговор:

Аарън е като измамник, уцелен със стаяващ лъч, а ти сякаш ще ходиш на католическо училище.

Аарън погледна иззад рамото на Кал и направи гримаса.

- Е? - попита Алистър. - Може пък да залепим крачолите, ще изглеждат по-къси.

- Или - отвърна Кал - да отидем в друг магазин, та да не се излагаме на Асамблеята.

Алистър хвърли поглед на Кал, после на Аарън, въздъхна и върна прахосмукачката.

- Ами хубаво, да вървим.

Когато излязоха от задушния мол, изпитаха облекчение. Не след дълго Кал и Аарън се озоваха пред магазин за грехи втора употреба, в който обаче продаваха какво ли не - от покривки и гардероби до шевни машини. Кал бе идвал тук с баща си и си спомни, че собственичката, Миранга Кейс, обича да носи стари грехи. Обличаше се без канка усет за съчетание на цветовете и стилове. Често я виждаха из града с дълга пола, шарени ботуши за дискотека и риза с гневни котки и пайети. Но Аарън хал-хабер си нямаше за това. Той се огледа, усмихнат притеснено, а Кал само гето не припадна. Беше по-лошо и от „Джи Ел Даймс“. Уж всичко почна на шега, но Кал се чувстваше зле. Вярно, баща му бе „ексцентричен“, иначе казано, „странен“, и не му пукаше, но защо и Аарън да става такъв? Не стига, че цяло лято пиеше лимонада на прах, а не от прясно изцедени лимони, както у Тамара, не стига, че спеше на военна койка, която Алистър бе сложил в стаята на Кал, че тичаше пред пръскачката, направена от нагупчен с нож градински маркуч, че ядеше залежало мюсли вместо майсторски приготвени яйца, ами ако се появише на тържеството като някой глупак, чашата щеше да прелее. Кал щеше забинаги да изгуби Войната на най-добрите приятели.

Алистър слезе от колата. Кал последва баща си и Аарън с мрачно предчувствие.

Дрехите бяха сбутани в единия край на помещението,

заг маси със стари медни музикални инструменти и нефритена купа с ръждиви ключове. Много приличаше на магазина на Алистър „Тогава и сега“, само дето на тавана бяха окачени кожени палта и копринени шалове; Алистър си падаше по индустриални антики. Миранда излезе иззад тезгяха. Побъбри с него минута-две – какво си е взела от „Бримфилд“, огромен магазин за старинни предмети на север, и кого е видяла там. Кал все повече се ужасяваше. Накрая Алистър все пак ѝ каза от какво имат нужда. Тя се втрени в момчетата преценяващо, като че гледаше нещо груго през тях. После стори същото и с Алистър. Присви очи и изчезна в задната част на магазина.

Аарън и Кал обиколиха наоколо в търсене на възможно най-странните неща. Аарън попадна на будилник със знака на Батман, натисна го отгоре и той проговори: СЪБУДИ СЕ, РОБИН⁴. Кал пък изнамери пуловер, направен сякаш от залепени близалки. В този момент Миранда се върна, погнявайки, с куп грехи, които стовари на тезгяха.

Първо извади сако за Алистър. Беше от сатен, с фина, тъмнозелена нишка и ярък копринен хастар. Старо и странно, но не и компрометиращо.

– Сега е ваш ред – погледна тя Кал и Аарън.

Подаде ѝ и на двамата по един ленен костюм. Този на Аарън бе кремав, а на Кал – гълъбовосив.

– Също като очите ти, Кал – рече Миранда. Явно бе доволна от себе си, докато двамата навличаха костюмите върху тениските и късите си панталонки. Плесна с ръце и ги накара да се огледат. Кал зяпна отражението си. Не разбираше кой знае колко от грехи, но костюмът му оти-

⁴ Робин е помощникът на Батман в комиксите и филмите на „Дисни“. – Бел. преб.

ваше. Пък и не изглеждаше странно. Всъщност изглеждаше по-голям, както и Аарън. Заради цветовете на дрехите сякаш имаха тен.

- Поводът специален ли е? - попита Миранда.

- Може да се каже - рече доволно Алистър, - ще ни награждават.

- За, въ, общественополезен труд - отвърна Аарън и погледна Кал в огледалото. Кал прецени, че не е точно лъжа, макар че в повечето случаи на общественополезен труд не се стигаеше до рязане на глави.

- Супер! - каза Миранда. - И двамата са толкова красиви!

Красиви. Кал не се мислеше за красив. Аарън - да. Кал бе нисък, куц, с остри черти. Но реши, че хората, дето ти продават разни неща, трябва да казват, че си красив. Подгаде се на моментен порив и снима отраженията им. После прати снимката на Тамара. След минута долетя отговор.

Браво!

Към съобщението имаше снимка на някой, който пада от изненада от стола. Кал прихна.

- Нещо друго? - попита Алистър. - Обувки, копчета за ръкавели?

- Ризи, естествено - отвърна Миранда, - имам и хубави вратовръзки.

- Не бива да ми купувате нищо повече, господин Хънт - рече Аарън, много притеснен. - Наистина.

- Изобщо не го мисли - каза Алистър меко, - с Миранда сме колеги, та ще направим някаква замяна.

Кал погледна Миранда и видя, че тя се усмихва.

- В магазина ти има малка викторианска брошка; хвърлила съм ѝ око.

Алистър леко се напрегна, като чу това, но после се засмя.

- Е, тогава взимам и копчетата за ръкавели. И обувките, ако имаш.

Тръгнаха си с цели торби с грехи; Кал се чувстваше пре-красно. Прибраха се вкъщи и едва успяха да си вземат гуш и да се срещат. Алистър излезе от спалнята, ухаещ на гревен одеколон. Беше много елегантен с новото сако и черните панталони, които явно бе изкопал от гардероба. Мърморейки под нос, взе да търси ключовете от колата. Кал не можеше да познае баща си - цяло лято ходеше из къщи с анцуг или работен комбинезон и им помагаше да правят работи от резервни части. Беше сякаш някой непознат, което го накара да се замисли за предстоящото събитие. Бе доволен от гибелта на Врага на Смъртта. Константин Магън отдавна бе мъртъв, положен в злобеща гробница, в очакване да върнат гушата в тялото му. Ала никой не знаеше това и маговете погозираха, че Константин ще започне Трета война. Когато Калъм донесе отсечената глава на Врага в Магистерциума, доказателство, че си е отишъл завинаги, светът на маговете въздъхна с облекчение. Ала те не знаеха, че гушата на Константин живее в Кал.

Тази нощ светът на маговете щеше да почете истинския Враг на Смъртта. И макар Кал да не желаше да наранява никого, заплахата от Трета война на маговете съществуваше. Заместникът на Константин, Майстор Джоузеф, управляваше армията му, обсебена от Хаоса. Той притежаваше могъщия Алкахест, който бе способен да унищожава носители на Хаоса като Аарън... или като Кал. Ако му писнеше да чака Кал да мине на негова страна, можеше да атакува.

Момчето седна до кухненската маса. Пакостник, който спеше отдолу, го погледна със странните си, въртящи се очи, сякаш усетил притесненията му. Кал се почувства още по-зле. Чуваше гласа на Майстор Джоузеф:

- Добра работа, Кал. Накара света на маговете да свали гарда. Не можеш да избягаш от съдбата си.

Избута мисълта от съзнанието си. Цяло лято пробяваше дали няма признаци, че става зъл. Цяло лято си казваше, че е Калъм Хънт, син на Алистър Хънт, и няма да повтори грешките на Константин Магън. Беше различен. Наистина!

След малко Аарън излезе от стаята му. Изглеждаше спретнат с кремавия си костюм. Русата му коса бе сресана назад, дори копчетата му блестяха. Бе толкова щастлив, колкото и със скъпите дизайнерски костюми, които семейството на Тамара му купуваше. И така, докато забеляза Кал.

- Добре ли си? - попита Аарън. - Май си малко поззеленял. Да нямаш сценична треска?

- Може би - отвърна Кал, - не съм свикнал да ме гледат. Искам да кажа, хората ме зяпат, загато куцам, но с присмех.

- Представи си последната сцена от „Междузвездни войни“, в която принцеса Лея дава медали на Хан и Люк.

- Кой е принцеса Лея в нашата версия? - вирна вежда Кал. - Майстор Руфъс?

Майстор Руфъс бе техният учител в Магистериума. Беше грубоват, но мъдър и много по-побелял от принцеса Лея.

- После - каза Аарън сериозно - ще носи златни бикини⁵.

⁵ Аарън визира сцена от „Завръщането на гжедаите“, където Лея е по златни бикини като

Пакостник изляз, а Алистър триумфално взе ключовете за колата.

- Момчета, трябва да ви кажа, че тая вечер ще е дълга и скучна. Тържеството уж е за нас, но ви гарантирам, че на Асамблеята ще поздравяват най-вече себе си.

- Все едно си бил на такова събиране - рече Кал и стана. Внимателно пригладя костюма си, понеже ленът лесно се мачкаше. Нямаше търпение да си надене джинсите и тениската.

- Видяхте гривната, която Константин носеше като студент в Магистериума - каза Алистър. - Спечели толкова купи и награди. И всички чираци от групата.

Кал бе видял гривната. Алистър я бе пратил на Майстор Руфъс още първата година, когато Кал бе отишъл в Магистериума. Всички ученици имаха гривни от кожа и метал. Металът се сменяше, когато ученикът минеше в следващата година; гривната бе обсипана с камъни, отбелязващи постижение или талант. На тази на Константин имаше най-много камъни. Кал се протегна и докосна своята. Металът бе на ученик от втората, Медна година, също като на Аарън. На нея, както и на гривната на Аарън, блесмеше черният камък на Макара. Кал погледна Аарън в очите и разбра какво мисли - че ето, сега ще получи награда, защото е сторил нещо добро и все пак по този начин ще заприлича на Константин Магън.

Алистър извади Кал от унеса.

- Хайде - рече той, - от Асамблеята не обичат да чакат.

Пакостник ги изпроводи до вратата, после седна и изскимтя.

- Може ли и той да дойде? - попита Кал, когато излязоха. - Ще се гържи прилично, пък и заслужава награда.

- Изключено - отсече Алистър.

- Нямаш му доверие на Асамблеята? - попита Кал, но вече не бе сигурен, че иска да знае отговора.

- Не, нямам доверие на Асамблеята - отвърна строго Алистър. После тръгна към вратата, а на Кал не му оставаше нищо друго, освен да го последва.

ГЛАВА ВТОРА

КОЛЕГИУМЪТ, КАКТО И МАГИСТЕРИУМА, бе построен така, че да го виждат само маговете. Беше скрит под бреговата линия на Вирджиния, а тунелите му се виеха далеч под водата. Кал бе чувал къде се намира, но бе изненадан, когато Алистър спря по пътя край кея и посочи една решетка в нозете им, почти изцяло закритата от прах и листа.

- Ако доближиш ухо, обикновено ще чуеш ужасно тъпа лекция. Но тази вечер ще доловиш звуците на музика.

Макар Алистър да не беше особено ласкав към Колегиума, говореше с тъга за него.

- Никога не си идвал тук, нали? - попита Кал.

- Не и като студент - отвърна Алистър. - Цяло поколение от нашите така и не отиде. Просто гинехме във войните.

Понякога, когато беше в лошо настроение, Кал смяташе, че е трябвало да оставят на мира Константин Магън. Вярно, бе извършил чудовищни експерименти, сеетки хаос в душиите на животни, и така бе създад обсебените. Беше взимал мъртъвци, опитвайки да изцери самата смърт и да върне брат си. Наистина бе нарушил законите на маговете. Но ако не бяха го убили, майката на Кал щеше да е жива.

„А вероятно истинският Кал също щеше да е жив“, обади се предателска мисъл в съзнанието му.

Ала Кал не можеше да изрече подобно нещо и замълча. Аарън гледаше залязващото над вълните слънце. Цяло лято Кал чувстваше, че има брат у дома – някой, с когото да се шегува, да гледат филми заедно или да унищожават роботи. Но докато пътуваха към Колегуума, Аарън бе някак притихнал. Когато Алистър паркира сребристия ролс ройс „Фантом“ от 1937-а и минаха край странна гигантска статуя на Посейдон, Аарън бе като онемял.

- Добре ли си? – попита Кал.

- Не знам – сви рамене Аарън. – Просто бях подготвен да съм Макар. Бях сигурен, че е опасно, и ме беше страх, но разбрах какво се иска от мен. Когато ми даваха разни неща, знаех защо. Бях им длъжник. Сега обаче нямам представа какво значи да си Макар. Вече няма война с Врага и това е чудесно, но какво ще правя...

- Пристигнахме – каза Алистър и спря. Вълните се разбиваха в черните скали около тях, вдигаха солени пръски и образуваха малки пенести локви. Кал ги усети като хладен гъх по лицето си.

Искаше да успокои Аарън, но той вече не го гледаше. Беше се втренчил намръщено в едно раче, което минаваше

през плетеница от водорасли. Сред тях имаше и парче старо въже, чиито изтъркани краища се лющаха във водата като разпусната коса.

- Безопасно ли е? - попита Кал.

- За всеки, свързан с маговете, да - отвърна Алистър и затропа с крака в бърз, повтарящ се ритъм. Нищо не се случи. Ала в следващия миг се чу скърцане, част от скалата се отмести и разкри дълго, вито стълбище. То се спускаше надолу като това в библиотеката на Магистериума, само гето тук нямаше книги. На дъното се виждаше мраморен пог.

Кал преглътна с мъка. При такова дълго слизане и здрав човек би се затруднил, та какво оставаше за него. Беше невъзможно. Кракът му щеше да го изгаря от болка още на половината път. Спънеше ли се, щеше да пада дълго и мъчително.

- Ох - рече Кал, - май няма да мога...

- Левитирай - каза тихо Аарън.

- Моля?

- Левитацията е въздушна магия. Наоколо има само прах и камънак. Натисни ги и въздухът ще те повдигне. Няма нужда да летиш, а само да се носиш на сантиметри от земята.

Кал погледна баща си. Дори сега малко се притесняваше да прави магии пред него след всичките години, през които му бе казвал, че магията е зла, а маговете - лоши и искат да го убият. Но Алистър, вперил поглед в дългия тунел надолу, само кимна.

- Ще слеза пръв - рече Аарън, - ако паднеш, ще те хвана.

- Така поне ще паднем заедно. - И Кал започна бавно да

слиза по стълбището, слагайки внимателно единия крак пред другия. Чу гласовете и тракането на прибори галеч под себе си. Пое дълбоко въздух и се протегна да докосне силата на земята, да я грабне и привлече към себе си, а после да я избута като от ръба на басейн във водата.

Усети как мускулите му се напрягат, а сетне и лекота, когато се издигна във въздуха. Не опита да се извиси на повече от няколко сантиметра, както бе го посъветвал Аарън. Остави си място, та да не докосва стълпалата, и се понесе надолу. Щеше му се да каже на Аарън, че няма да падне, но все пак бе хубаво да знае, че ако се случи, има кой да го хване.

Тежките стъпки на Алистър също го успокояваха. Внимателно слизаха надолу – Алистър и Аарън ходеха, а Кал се носеше над стълбището. Малко преди гъното си позволи леко да се отпусне, но се удари и залитна.

Алистър тутакси го хвана.

- Спокойно – рече той.

- Добре съм – отвърна сърдито Кал и закуцуква по последните няколко стъпала. Малко го боляха мускулите, но болката бе несравнима с онази, която щеше да изпита, ако вървеше. Аарън вече бе на земята и му се хилеше.

- Я гледай – каза той, – та това е Колегиумът.

- Леле!

Кал никога не бе виждал подобно нещо. Пещерите в Магистериума бяха внушителни, но съвсем истински. Беше различно.

Пред него се виеше голям тунел. Стените, подът и колоните, които поддържаха тавана, бяха от бял мрамор, украсен със злато. Гоблен с карта на Колегиума украсяваше

едната стена. Грамаген подиум опасваше тунела от край до край, а над него се вееха разноцветни знамена. Със златни букви бяха изписани поговорки от трудовете на Парацелз⁶ и други известни алхимици.

„Всичко е свързано – гласеше една. – Огън и земя, въздух и вода. Всичко е едно, не четири, не две, не три, а едно. Ако не са заедно, няма да са едно цяло.“

На табана имаше огромен полилей, от който като съзри висяха големи кристали и осветяваха множеството – магове от Асамблеята, облечени със златни роби, Майстори от Магистериума с черни одежди и много други с елегантни костюми и рокли.

- Какъв шик – каза мрачно Алистър, – твърде много шик.

- Аха – отвърна Кал, – в сравнение с това тук Магистериума си е направо бунуше. Дори не можех да си го представя.

- Няма прозорци – огледа се Аарън. – Защо няма прозорци?

- Сигурно защото сме под вода – отвърна Кал, – стъклата ще се строшат от налягането.

Преди да продължат с предположенията, Майстор Норт, директор на Магистериума, излезе от тълпата и отиде при тях.

- Алистър. Аарън. Кал. Закъсняхте.

- Попаднахме в подводно задръстване – рече Кал.

Аарън го сръчка.

- Така или иначе, вече сте тук – изгледа го строго Майстор Норт, – останалите чакаме с цялата Асамблея.

- Майстор Норт – кимна леко Алистър, – извинете за

⁶ Швейцарски учен и алхимик от Средните векове. – Бел. преф.

закъснението, но ние сме тези, които ще бъдат награждавани. Не може да почнете без нас, нали?

Майстор Норт се усмихна неприятно. И той, и Алис-тър изглеждаха така, сякаш са изтощени от усилието да се държат възпитано.

- Елате с мен.

Аарън и Кал се спогледаха, преди да последват възрастниците. Тълпата се състи и хората започнаха да се притискат в тях. Зяпаха Аарън, но също и Кал. Един възпълен мъж на средна възраст хвана момчето за ръката.

- Благодаря ти - прошепна той, - благодаря ти, че уби Константин.

„Не съм.“ Кал се олюля, като видя протягащите се от множеството ръце. Стисна някои, други избегна, една плесна и се почувства глунаво.

- Така ли прекарваш времето си? - попита той Аарън.

- До миналото лято не - отвърна Аарън, - но мислех, че ще ти хареса да бъдеш герой.

„Май е по-добре, отколкото да си злодей“, помисли си Кал, но не го каза на глас.

Накрая стигнаха мястото, където ги очакваха маговете от Асамблеята, отделени от останалите с плаващи сребристи вължета.

Анастасия Таркуин, една от най-влиятелните членове на Асамблеята, разговаряше с майката на Тамара. Таркуин бе невероятно висока възрастна жена с гъста, сресана нагоре сребриста коса. Майката на Тамара трябваше да извие врат, за да я гледа.

Тамара седеше със Селия и Джаспър. И тримата се смееха на нещо. Кал виждаше Тамара за първи път от началото

на лятото. Носеше светложълта рокля, която караше кафявата ѝ кожа да сияе. Косата ѝ падаше на тежки, тъмни вълни около лицето.

Селия бе сресала русата си коса доста особено и сложно, но шикозно. Беше със зелена, пенеста греха, която сякаш се вееше около нея.

И двете момичета се извърнаха към Кал и Аарън. Лицето на Тамара грейна, Селия се усмихна. Кал се почувства като че някой го е ритнал в гърдите, но пък усещането не бе неприятно.

Тамара изтича до Аарън и го презърна. Селия остана назад, някак смутена. Джаспър отиде при Кал и го потупа по рамото, а той се чувства облекчен, тъй като този път Джаспър по никакъв начин не застрашаваше света му. Както винаги, се гържеше надменно; тъмната му коса бе намазана с гел и стърчеше.

- Как е добрият стар ВнС⁷? - прошенна му и Кал потрепери. - Ти си звездата на вечерта.

Кал ненавиждаше факта, че Джаспър знае истината за него. Беше сигурен, че не би разкрил тайната му, но, от друга страна, не спираше с жлъчните си коментари при всеки повод.

- Хайде - намеси се Майстор Руфъс, - времето лети. Предстои ни церемония, на която трябва да присъстваме, искаме или не.

С тези гуми Кал, Аарън, Тамара, Джаспър, майсторите Руфъс и Милагрос и Алистър се отправиха към подиума. Селия махна с ръка, когато минаха покрай нея.

Като видя столовете на подиума, Кал разбра, че са в

⁷ Враг на Смъртта. - Бел. прев.

беда. Столовете означаваха, че церемонията ще е гълга. Оказа се прав. Нещата се точеха скучно и протяжно. Членове на Асамблеята гържаха патетични речи за това колко е важно участието им в мисията.

- Нямаше да се справят без мен - заяви русоляв маг от Асамблеята, когото Кал изобщо не бе виждал. Майсторите Руфъс и Милагрос бяха похвалени за даровитите им чираци; семейство Раджави - защото са отгледали толкова храбра гъщеря; Алистър - за усърдието, с което бе водил мисията, а хлапетата - че са най-великите герои на своето време.

Аплодираха ги, целунаха ги по бузите и ги потупаха по гърбовете. Алистър получи тежък медал, който висна на врата му, и след поредните аплодисменти направо се ококори.

Никой не спомена отсечените глави, неяснотата дали Алистър е съюзник на Врага, или защо в Магистериума не знаеха, че децата са на мисия. Всички се гържаха така, сякаш такъв е бил планът.

Всички получиха гривни за Бронзовата година и червен скъпоценен камък за постиженията им. Кал се чудеше какво е значението на камъка, понеже всеки цвят означаваше нещо - жълто за лечителство, оранжево за храброст и т.н.

Кал получи наградата си от майстор Руфъс. Червеният камък изцрака подобно на ключалка, а някой се провикна:

- Калъм Хънт, Макар!

Друг стана и извика името на Аарън. Виковете заляха Кал като вълна.

- Калъм и Аарън! Макари! Макари! Макари!

Кал усети нечия ръка на рамото си. Беше Анастасия Тар-

куин.

- В Европа - каза тя, - когато открият маг на Хаоса, не празнуват, а направо го убиват.

Кал я погледна смаян, но тя вече се отдалечаваше с гузина членове на Асамблеята. Майстор Руфъс, който очевидно не бе я чул - само Кал бе имал това щастие, - отиде при него и Кал.

- Макари - рече той, - това не е просто тържество. Трябва да обсъдим реч въпроси.

- Тук ли? - попита Аарън изненадан.

Руфъс поклати глава.

- Време е да ви покажа нещо, което малцина чираци виждат през живота си. Военната зала. Елате с мен.

Тамара погледна след Аарън и Кал, докато ги отвеждаха.

- Военната зала? - измърмори Аарън. - Какво е това?

- Не знам - отвърна Кал шепнешком, - мислех, че войната е свършила.

Майстор Руфъс ловко ги повеле за г плаващите въжета, избягвайки погледите на тълпата, докато стигнаха врата в далечния край. Беше от бронз, украсена с изображенията на големи кораби в морска битка.

Руфъс отвори вратата и те влязоха във Военната зала. Въпросът на Аарън „Защо няма прозорци?“ отекна в съзнанието на Кал, понеже тук имаше много. Подът беше от мрамор, но всички други повърхности бяха от стъкло, което светеше с магична светлина. Кал виждаше как отвън плуват морски създания - пъстри риби, акули с черни като възглени очи, изящни скатове.

- Леле! - изви врат Аарън. - Погледни нагоре.

Кал го стори и видя как водата над тях сияе. Пасаж сре-

бристи риби профуча и свърна като по невидим сигнал. Всички се втурнаха натам.

- Седнете - каза маг Грейвс от Асамблеята, човек стар, сърдит и жесток, - разбираме, че това е празненство, но има въпроси, които трябва да обсъдим. Майстор Руфъс, трябва да останете тук.

И той посочи столовете за себе си.

Кал и Аарън се спогледаха колебливо, преди да изтичат до местата си. Останалите членове на Асамблеята се наредиха около масата, бърбейки си за несъществуващи неща. Над тях, зад прозореца, една змиорка се изви към морето и щракна с челюсти към по-бавните риби. Кал се запита дали това е лоша поличба.

Щом стаята притихна, Грейвс заговори отново.

- Благодарение на усилията на почетните гости тази вечер разговорът ни е по-различен от очаквания. Константин Магън е мъртъв.

Той огледа стаята, изчаквайки информацията да бъде възприета. Кал си помисли, че ако след непрестанното повтаряне на „Врагът на Смъртта е мъртъв“ по време на церемонията, все още не е станало факт, надали ще се случи тепърва.

- И все пак - Греймс стовари ръката си върху масата, от което Кал подскочи - нямаме право на почивка! Константин Магън може и да е победен, но армията му е още тук. Трябва да ударим сега и да изкореним завинаги Хаоса, да се разправим с всички съюзници на Константин!

В стаята се разнесе мърморене.

- Никой не е видял и най-малък знак от обсебените след смъртта на Магън - рече Майстор Норт. - Сякаш са изчез-

нали след смъртта му.

Няколко магове бяха видимо обнадеждени, но Грейвс поклади мрачно глава.

- Те са някъде там. Трябва да съберем екипи, които да ги изловят и унищожат.

На Кал му прилоша. Всъщност обсебените бяха безмозъчни зомбита. Цялата им човечност бе отнета, за да се даде път на Хаоса. Ала ги беше чул да говорят. Да се движат, дори да коленичат пред него. Идеята за влада с горящите им тела го изпълни с отвращение.

- Ами обсебените от Хаоса животни? - попита Анастасия Таркуин. - Повечето никога не са служили на Врага на Смъртта, те са просто потомци на нещастните създания, които са го правили. И за разлика от обсебените от Хаоса хора са живи, а не възкръснали мъртви.

- Но си остават опасни. Предлагам да ги унищожим до един - заяви Грейвс.

- Не и Пакостник! - провикна се Кал, преди някой да го спре.

Членовете на Асамблеята се обърнаха към него. Анастасия се усмихваше леко, сякаш се бе насладила на изблика му. Изглежда, нямаше нищо против нещата да не се случват по очаквания начин. Тя погледна Аарън, за да прецени реакцията му.

- Домашният любимец на Макарите - каза тя и отново извърна очи към Кал. - Сигурно Пакостник може да бъде пощаден. И бездруго Орденът на Безредуето изучава обсебени зверове. Има смисъл да ги оставим живи - заради изследванията им.

Орденът на Безредуето бе малка група магове бунтари,

които живееха в горите до Магистериума и изучаваха магията на Хаоса. Кал не знаеше какво да мисли за тях. Настояваха Аарън да остане и да им помогне при експериментите. Не бяха особено мили.

- Да, разбира се - каза презрително Грейвс, - може и да спасим някоя, но, както знаете, не одобрявам Оргена на Безредуето. Трябва да ги държим под око, за да сме сигурни, че сред тях не се крие конспиратор на Константин. Налага се да намерим Майстор Джоузеф. Не бива да забравяме, че той все още е опасен и вероятно ще опита да използва Алкахест срещу нас.

Анастасия Таркуин си отбеляза нещо. Неколцина магове взеха да си шушукат, други стояха прави, придавайки си важност. Майстор Руфъс кимаше, но Кал подозираше, че и той не харесва Грейвс.

- И накрая трябва да сме сигурни, че Калъм Хънт и Аарън Стюарт ще използват уменията си на Макари в служба на Асамблеята и обществото на маговете. Майстор Руфъс, важно е да докладвате редовно за напредъка им в учението през Бронзовата, Сребърната и Златната година, докато ги приготвяте за Колегиума.

- Те са мои чираци - вирна вежда Майстор Руфъс. - Нужна ми е независимост, за да ги обучавам, както намеря за добре.

- После ще обсъдим това - отвърна Грейвс. - Те са преди всичко Макари и после ученици на Магистериума. Запомнете го добре.

Аарън погледна Кал притеснен. Майстор Руфъс изглеждаше мрачен.

- Предвид факта, че близо до Магистериума обсебените

животни са най-многобройни – продължи Грейвс, – очакваме училището да се погрижи за тяхното унищожаване.

– Не може да очаквате учениците от Магистериума да прекарват учебните си занятия в избиване на животни – рече Майстор Руфъс и стана. – Възразявам срещу това предложение! Майстор Норт?

– Съгласен съм с Руфъс – каза Майстор Норт след кратка пауза.

– Те не са животни, а чудовища – настоя Грейвс. – Горите около Магистериума са пълни с обсебени. Досега не сме се отнасяли към проблема с нужната сериозност. Врагът вероятно е сътворил още много. Сега обаче имаме възможност да ги изтребим.

– Може да са чудовища – обади се Руфъс, – но приличат на животни. А има и като Пакостник, които ни карат да спрем и да се запитаме дали пък да не ги спасим. Нима не е в интерес на маговете учениците да се научат на милост, нещо, което Константин Магън така и не овладя.

Руфъс изрече последните гуми с притихнал глас.

Грейвс го погледна почти с омраза.

– Хубаво – каза той с равен глас, – премахването на обсебените от Хаоса животни ще извърши екип, ръководен лично от мен и от други членове на Асамблеята. И моля те, не очаквай да обърна внимание на възражението ти, че ще пречим на заниманията на учениците в гората. Това е по-важно от училището ви.

– Разбира се – отвърна Майстор Руфъс все така тихо. Кал опита да привлече вниманието му, но Руфъс бе невъзмутим.

– Последната точка от дневния ред – обяви Грейвс – е

шпионинът.

Този път около масата се разнесе шум.

- Смятаме, че в Магистерциума има шпионин - обви Грейвс. - Някой освободи чудовищния елементал Аутомомонес, за да убие Макар Аарън Стюарт.

Всички погледнаха Кал и Аарън.

- Мга - отвърна Кал, - точно така стана.

- Ще сложим капани за шпиони в училището - кимна Грейвс. - Анастасия ще пази тунелите, където държат великите елементали. Ще хванем шпионина и ще се справим с него, както подobaва.

- *Капани за шпиони?* - прошепна Аарън към Кал. Кал едва не прихна, представяйки си огромна гупка в земята със скрити важни документи или нещо подобно. Но тъй като му се струваше, че Асамблеята и Магистерциумът имат конкретен план за реалността, сигурно щеше да изкара Бронзовата година в учене и в разни тийнейджърски бедни, вместо да спасява света.

Стига да държеше Пакостник настрана от гората и убийците на животни.

И стига Майстор Джоузеф да не се върнеше.

Или нещо с гушата му да не се объркаше.

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

се запознават преди десет години, на първата среща на Холи с читатели. Оттогава двете са добри приятелки и споделят (заедно с всичко останало) любовта си към фентъзи жанра – от епичните сражения във „Властелинът на пръстените“ през мрачните разкази за приключенията на Батман по улиците на Готъм, та до битките с мечове и лазери в „Междузвездни войни“. С „Магистериумът“ Холи и Касандра решават да създадат свой собствен свят за герои и злодеи, своя история за доброто и злото и за величието, което носиш независимо дали искаш, или не.

Холи е автор на „Хрониките на Спайдъруик“ и носител на наградата „Нюбъри“. Каси е автор на епоса за Ловците на сенки, който включва поредиците „Реликвите на смъртните“ и „Агски устройства“. И двете живеят в Западен Масачузетс, на около десет минути път една от друга. Това е третата им книга за Магистериума след „Железният изпит“ и „Медната ръкавица“.